بسم الله الرحمن الرحيم

بې موره

دلنډو کیسو ټولګه

ليکوال : رفيع الله (روشن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمريز

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه.لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

دالی

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې او عاطفې درس راکړی.

ښخودرويه غاټول وږمې

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((داد ستور
دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعرۍ))
ښتيا هم رحمان بابا يو واقعيت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هيلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه يې دود نه پورته کېږي.
خودا يوا ځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کيفيت څخه د قال کيفيت ته بيايي، بلکې ډېر ځله خود طبيعت لوربينې او پر بشر او دهغه پر چاپېريال د فطرت پېرزوينې هم دانسان احساس ټومبي .معنا داچې د انسان عواطف ،احاساسات،جذبات،فکراو ليد لورى دشرايطو او حالاتو په زولنو تړلى او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندى، اوشاعراو ليکوال خو بيا په دې اړه ډېر ژر اغېزمن کېږي،دهغه زړه او ضمير د شګو کمر دى، چې دجوړولو او نړولو لپاره يې کوچنۍ پلمه په کار ده،هغه له شګو خيالي سليماني قصرجوړ،د سرابود بوال ترې تاو اودبنسټ

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش)کې زرتنه سرب او فولاد ذوب(ويلې)کړي،اسمان يې ورته چت ،لمر، سپوږمۍ اوستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) اودسپرلي په ګلورين موسم کې دطبيعت شين بخمل ورته غوړکړي، له کوه قافه ورته زبزبانه،بدرۍجماله اوماسندره ښاپېرۍ راولي،دامنيت لپاره يې ددېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د ورېمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او راښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو دسترګو په رپ کې يې بيا دامانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقراوژمی يې زمهريرشي،کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي اوکله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير،دخوف اورجاترمنځ راګېراو په عين وخت کې دميکدې اوبتکدې ذهير،ښاغلی رفيع الله روښن هم دی،هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه اودسرګردانۍطوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نړۍ د لمبوغرونه او دخيالي سل پوړيزو اسمانڅکو دشاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېرکم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به دشل،يوويشت کالوځلمی وي خو دادب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام ايښودنې عملي زمينه برابره شوېده.

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوندکوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې دارې وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواداو دافغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژوپه اوربل کې ګلان ايښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

که څه هم دافغانستان په څېر دردېدلې ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ببلا ببلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمی نشته خو دسوژو

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهین ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه د پرښه او ځانګړی استعداد لري.

ادبیان ،لنډه کیسه،واقعیت ،نه بلکې د واقعیت تمثیل بولي،خو د روشن کیسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعیت دي،دده د کیسوسوژې یا کورنی تاوتریخوالی،یاناسم دودونه یا نېستې اوتنګ لاسي،یا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او یا روان سیاسي ناورین دی.

که څه هم پښتانه ادبیان د لنډې کیسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کیسه لیکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرین ته اړتیا لري،هیله ده چې د پښتو غزل په څېر د پښتو کیسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوینو سره وځلېږي او زمونږ د ځوانی پرمهال یې پېغله کړي، زه چې د پښتو کیسې د حرکت سرعت وینم د هیله مندی تر څنګ یو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محرومیت پیر وو ، داوس په پرتله لنډې کیسې ته پام ډېر وو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښایي ډېر پرمختګ شوای وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کیسې یا شعرلیکلو ته وخت ورکړي.

((یو خوښایست په دنیا ډېرشو_بل د چاپان رختونو وکړل پساتونه))

هغه دلنډې کيسې مبلغين او لنډې کيسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روښن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر اوسه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نوروليکوالو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد، استاد اولارښوونکي ته اړتيا لري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پيلوونکی)همدې لارښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يو بل حقيقت چې بايد له لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې له روښن سره هېڅ هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوريی، او ددفترهمکارمې هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او ناراستي کړېده، (ښايي لوی لامل يې د چاپان رختونه، بوختياوې او دپونډ او ډالرولېونی مينه وي) ده ته هېڅ نه دي ويلي چې کيسه څنګه پيل کړه، اتلان او کرکتران څنګه وروزه، کيسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويه بياباني غاټول دی، که کيسې يې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.
خودادوه نصيحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نيولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکه چې پالل يې سخت

دي، بل دا چې له متن او الفاظو سره انصاف کوه، هڅه وکړه چې مفاهيم درنه تکرار او ليکنه اوږده نشي.
په هرحال کيسې يې ډېر ښې موخې، ښوونيز او روزنيز پيغامونه لري، کيسه تربلې يې کيسه ييزه ژبه خوږه شوې، ذوق او مينه يې تانده او څپانده ده، که څه هم بوختياوې يې ډېرې دي؛ خو دا چې ځوان دی هيله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو برياوو، علمي، تحقيقي او تخليقي پنځونو شاهدان واوسو، اخر د لغمان اوبيا د علامه الفت صاحب د کلي دی، دومره خو بايد د الفت افکار، اثار او مزارهم پرې اغېزو کړي، ده ته د نېکمرغه، روښانه، له برياوو او خوښيو ډک سباوون په هيله.

محمد حسن حقيار

۱۳۹۰_۱_۵ هجري لمريز

د الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنو لوستونکیو:- د انقلاب کلونه د جنګ له غمیزو سره چې ټولنه یې له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري ،فقر او بدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونو کې خپل لیاقت او مهارت ښايي ؛ یو له هغو استعدادونوڅخه هم ځوان لیکوال او شاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروابناد پوهاند عبد الشکوررشاد وایي:

زمانه چې پر مدار د کیــــــــــنې راشي
د کمال په منارو ټکــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شېوا شـــاعرپیدا شي

دا دحقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر دهنر ګلان وسپړي دا دهنرد ښکلا نوی ټوکیدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې تری ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس د خپلې ټولنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې تری جوړوي.

هغه د کسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنر معلوموي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکور سره بلد او د ټولنې په ناخوالو یې ژور فکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نېټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي او دامې ورته دیوې خورپه صفت نصېحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دا نقلاب په کلونو کې د خپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه او ډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تر اخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وخپري او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلا بریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستلو ته.

د خورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته د راوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې د اتشه ډکه او دااړتیا یې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زما هره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند او ډېره مینه لوستې، د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ و پستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې د چاپ په ګاڼه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمدحسن (حقیار) هم چې تل یې ما ته د خپل پلار مینه راکړې او هڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار ربېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ما ته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

له درنې خور زرلښتې حفيظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريينې او مينه ناک چلند يې په نااشنايۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختنه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسو لوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران ورور رضاخان (ايوب زاده) څخه هم ډېرمننه وی يم چې ددې کتاب په سرځنه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت وويست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه.

له هغو لوستونکيو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښايي ځينې کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازما لومړۍ ټولګه ده نيمګړتياوې به پکې ضرور وي خو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کورودان

رفيع الله روشن

۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

ټورخم ځنځیر

کله چې د افغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو
نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یو چکر ولاړ شم مګر
هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست
وم چې د تره ځوی مې موږ کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له
پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره د فامیله غوښتل
شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا
اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر څو به بېرته
راتلې نو د دواړو خواوو د کرایې هومره پیسې به د ماشومانو په
درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو،
مشوره مو کوله چې څوک باید ولاړ شي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته
پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه او ویې ویل چې ته باید
ولاړ شې؛ زه چې د دې خبرې اورېدو ته ډېر لېوال وم ،په اورېدو مې په
زړه د خوشحالۍ ساړه راننوتل د ډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې
وکړ لکه پلار چې راته یو غټ او قیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر
وار خطا وم ویل مې چې کله به دا شپه سبا کېږي ،خیر خو شپه سبا شوه
او سهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټر راغی او پکې

کښیناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټرکې کېناستم، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښی نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په څنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښین دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو، او د څنځیر په لور پلي روان شو ډېر زیات بیر او بار و په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اوو بجو بندېده نو هر چا به بېړه کوله څو مره ژر چې امکان لري باید له څنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې څنځیر ته ورسېدم نو لکه دیوالار ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و، په همدې سوچ او فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر) ولاړول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې او زموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وایي، مګرما داسې تصور ور کړ چې ما هېڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیا د ماجره له غږسره یو ځای په چپه اوږه د یو درونـد لاس

دلګېدلو سره نژدې وه چې لـه خولې نـه مـې بې اختيـاره چيغـه ووځـي مګر ځان مې راقابو کړګورم چې يو پاکستانی پوليس ده لـه پټکـو او رټولو وروسته يې له لاسه ونيولم اوکش يې کړم په دې وخت کې مې زمـوږ د ټـولنې پـه خـدمتګار(پـوليس) پـه لورپـه نهيلـي انـداز وکتل،خوهغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګـرزه دده دمسکا په معنی نه پوهېد م زه پاکستاني عسکرله لاسـه ونيـولم اوګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژرشه او دچايو پيسې راکوه ګنـي درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيـدم چې دا پـه هـر افغـان چـه ددې ځنځيرڅخـه تېرېږي ددوی کلنـګ دی نوراته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه اوکنه نو (اې سې چـو صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومـره ظـالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم لـه ځنځيرنه په لږې فاصله کې يوه غرفه وه اوهلته يو تور سړی پکـې پـه څوکـۍ ناست و اخبارتـه پـه کتلو يې سرټيټ اچولی وه اوداوړې پـه سريـې رقم رقـم نشـانونه پـه دروېشـۍ ټومبلي وو ، دغـه عسـکر چې زه يـې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامـۍ له وهلو سره ودرولـم اوپـه اوردويـې ورتـه څـه وويـل خوزه پـرې پـوه نشـوم اولـه يـوې بلـې سلامـۍ سره روان شو ؛ناست سړي پـه ډېـر غـرور سـره سـرله اخبارنـه راپورته کړاومخې ته ايښې دچايو پيالـه يې راپورته کړه او ويـې ويل خير خو بـه وي کنـه ځوانـه چرتـه روان يـې؟ زه چـې ډېـر وارخطـاو م او وېرېـدم نود ځـان د خلاصـون لپـاره مـې د واده پرځـای د مـړي کلمـه

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس
یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي
غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره اویا مشر وروړ نشته چې ته
مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان
رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړو خو ما دا سکوت مات کړ او په
ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي .له
دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛
ما ورته وویل چې له ما سره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکو او
ګواښونو یې مجبور کړم چې پیسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړ او
دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دا یې واخیستې او ویې ویل
همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ما ورته
وویل چې له ما سره خو نورې نشته ،له دې سره یې زما جېب ته لاس
کړ او ټولې پیسې یې واخستې او روان شو ما ته یې هم د تلو وویل
،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته
ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم او ده ورته خندل
او روپۍ یې ورکړې او یو بل ته یې لکه دانګریزانو په شان د ګوتو
نیولو سره ټینکیو وویل .

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل - ربېل. د خيال په د نګو ماڼيو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې ليدل؛ خو چې په رښتيا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خيال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلې روان خلک مې د ېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بيا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډ کې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونيو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسليت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو يې دا هرڅه دانسان ګټې ته پيدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی ذات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نيولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې ره ځواب راکوي او راته وايي چې (نه اوس نه)

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا دربېم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بیابه مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پښتنه یې؛ نوبیادې نوم ولې د (دری) ژبو دی !؟
په کړس یې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- بربښنا !
- څه څه ! دا درته چاویلي دي !؟
حیرانه شوه او ماته یې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاویلي دي؟
- ویې ویل زما اصلي نوم بربښنا ده.
- ما وویل :زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وایي، نور په کورکې ټول راته مژګان وایي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ تروزځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خو مې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وایې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو ووایه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده، کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته و مې ویل: ووایه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطا یې ؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې درونډ وزنګولم چې په

لږه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو بریښنا ده کنه ! !
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت بیلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل: زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شوخو هغه به اوس هم نه وه خبره چې دا زه یم کنه اوس به یې هم دا خبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه او خپله ژمنه یې سرته ورسوله.

دزړه تصویر

کله یې چې په
لمړي ځل ولیدل
اوزړونه یې
دیوبل په
ختیارکې ورکړل
،نوهغه وخت
شوکت په
بازارکې دسیمیسارۍ دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه
چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه !دده چې
پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه
ننداره یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمي دارلاکټ ته
چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه
یې سره ګوته ونیوه.

داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه
ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و
، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و
جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په
دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې
سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه
غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس ایښې ناشکن پیاله یې
دټکري په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولکه

د تسبو د دانو پشان دانه دانه شوه ، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو دخیال له رنګینۍ دنیا څخه راووته ، نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ، غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! ! چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه دانسان زړه خوندی چې بل به پیدانشي ، بله به واخلم هغې ورته وویل قېمت یې څودی چې دریې کړم ، ده ورته وخندل ددې قېمت ته نه نشي پوره کولی هغه دده سترګوته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظر تېرکړ ، خو دهغه په سترګو کې یې د ځان لپاره ډېر څه ولیدل ، دهغه سترګوله دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه ، بخښنه یې وغوښته اورونه شوه ، هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم ، هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول ، ده غوښتل چې له ځانسره یې وغږوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم ، خو هغې څه ونه ویل او ولاړه ، یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و ، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه یې ښکارکړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده او سم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خو به څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته اشاره وکړه شوکت ورته را واخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په لاس کې واړوه راواړوه ، ښه ددې قېمت څوروپۍ دی ؟ ددې قېمت ته نشې پوره کولی ، څه ! ! ولې دادومره قېمته دی څه !؟ هو

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې زه وایم چې ددې قیمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قیمت یې چې دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکټ پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل ستا مطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو ،ته لیونی شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکاریده ،شوکت وویل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

روانـه شـوه اوس دخـدای پامـان بیابـه ګورو ،اوهـو تـه خـودومره ژرزما پـه زړه پـوه شـوې اوس نو دهلـک دژونـد هره لحظـه لکـه دکـال پشان تېرېده له دې نه وروسته يې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به يې يوبل ډول چلند کاوه ،هېڅ بـه پـه کـورکې نـه کېناستـه ،سهاربه لمانځه وخت ووتـه اوماخستن بـه راتـه ،لـه چاسره بـه يـې زيـاتې خبـرې نکولې،اتمـه ورځ وه چـې سـپوږمۍ شـوکت تـه زنـګ وواهـه هغـه اوکـی کړلـې !سلام ،وعلـیکم سـلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښتنه يـم !!اوه سلام ګرانې چېرته يې ! همدلته يم تاته نژدې يم،خوماته ځای وښايه کنه چې درشم ،ښه نو ......ځای.ته راشه اوزه انتظارکووم،شوکت خپل دکان کوم بل ملګري تـه وسپاره اوپـه بېړه روان شوه کله چې ورسېده اوسترګې يـې پـرې ولګېـدې نولـه زيـاتې خوښـۍ نـه يـې وروځې پورته پورته کولې.

زياتې خبرې يې وکړې ،شوکت ورته ويل چې زه غواړم ستاسوکورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ويل چې زما پلاربـه مې چېرتـه تاتـه درکړي ځکـه چې هغـه ډېرغـټ فکرلـري اوبـل زموږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا پـه وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وويل چې زما تـه پکـارېږي سـتاد پلار رواجونـه اور سمونه مې پکارندي،هغې ورته وويل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپـه کـورکې وواېـه چـې سبازما کـورنۍ ستاسومېلمانه دي ،نوڅـه بـه

ځرنګه کور کې وايم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خيررادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وايم.
سبا شوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته يې هغوی سره دخپښۍ خبره يادكړه خوپه ځواب کې يې ورته وويل چې موږ ته يوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي ربښتيا هم چې جوړې په اسمانونو جوړېږي.
دريمه ورځ يې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو مياشتو وروسته يې واده هم تيار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتنې شوکت وېرولی وه چې پلار به يې ترې زياتې پيسې او خوړه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره يې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره يې زياته مرسته وکړه او زيات دکور سامان ا دضرورت وړ شيان يې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ يې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځايه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښايسته وه چې نجونې يې هېڅ پرسيل نه مړېدې ،اوهېڅ يې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته يې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له مټو ونيوه اوخپل تخت ته يې بوتلله ،له څوشېبو وروسته شوکت هم په انګړکې رابښکاره شوه دتره

او ماماګانو څو پېغلو لورګـانو پرې یو څـه ریشـخند وواهه او کورتـه راغی موریې ورته راغله او پرتندي یې ښکل کړ او خپلې کوټې تـه ولاړ ،پښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې یې کـولې ،شـوکت خپـل واسکټ او څادر پـه کـوټ بند کې وځړول او د پښـتنې خواتـه راغـی ،دهغـې پـراوړه یـې لاس کېښـود دنـوي ژونـد اونـوي کـور مبـارکي اوښـه راغلاسـت یـې ورتـه وويل،پورته یې کړه اولـه ځانسره یې پـه پالنګ کېنولـه خو پښـتنه شرمېده هېڅ یې نه ويل ،شوکت ورته ويل ګوره پښـتنې ! زمـا داسې نه خوښـېږي چې لکه دبوت پـه شان بـه راتـه ناسته یې اوهېڅ بـه نـه وایي. ته پوهېږ ې چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای تـه کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتې یې او اوس به ته راته ګونګه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پـرې موړ شم ،پښتنه مسکه شوه سترګې یې وزبېښـلې اوډ ېرپـه زوریـې ببرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس یې خپلې چپې اوږدې تـه وغځاوه خپل دغاړې بیک یې خلاص کړ،دی ورتـه متوجه وه چې اوس به څه کوي ،پښـتنې لـه بیک نـه یوشی رواخست او د شوکت مختـه یې په لاس کې زړوند ونیوه داهغه لاکت وه چې له برکتـه یې نن شوکت او پښتنه په یوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند یې سـره پخپـل نـري تاروتـاړه،نو پښـتنې لـومړی پـه لاکـت کـې دزړه تصویرا وبیا خپل زړه تـه لاس ونیـوه او ویـې ویـل پـوهېږې ! نـن دوه زړونه یو کېږي !

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و اوټایر(عربه) یې په هواوه، په تورو ،خیرنو اوچاودو ، چاودولاسونوکې یې له نانوای څخه راا خستې ډوډۍ داسې کلکه نیولې وه تابه ویل چې څوک یې ترې اخلي، په خولې يې ورڅخه کېږونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نوروا ړه هلکان هم ول ،خوهغـــــــوی دده په شان مایوس اومانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پیدا شي او بارورسره وي چې پرده یې ترکوره اویاهم دموټروترتمځایه پورې یوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

ځاره کله به مې ځان یو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده

را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه یم.

ترښایسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه

،خو ما هم بله چاره نه درلوده باید تللی وای پخپل

کارپسې روان شوم، سودا مې وکړه، سودا زیاته وه او نه مې

شول کولای چې پخپله یې کورته دننه کړم نو مې له ځان

سره همغلته په ښار کې پرېکړه وکړه چې، که

زما تر وررسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره یې اخلم

یو څوروپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به را سره کورته دننه

کړي، همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته

را ورسېدم ګورم چې دی لا هماغسې د تېرپه شان ناست دی

خو دا ځل یې سر دلاس ګاډي په دیوال پورې لګولی وه

او دغم او اندېښنو په سوچنو کې د خوب نړۍ ته تللی وه.

له ډېر ور څخه مې دودرېدو هیله وکړه، را غلم مخې ته یې

ودرېدم خو دا چې موټر را سره کرایه ټکسي وه نو نه مې شول

کولای چې دده په تندي کې دغم او اند ېښنو کرښې ولولم

او ځان پرې پوه کړم، ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه

کېښوده، واوره !لدې سره ژر را پورته شو سترګې یې سره

ومښلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟دده
په داسې وړو خومجبوروخبرومې له سترګواوښکولارې
وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بند شو دخبروتوان
راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران
،حيران کتل ښه نوچېرته ځو ؟غاړه مې تازه کړه راځه په دې
موټرکې سوداده هلته به يې زموږکورته دننه کړې
اويوڅوروپۍ به درکړم ،ژړيې پرځمکه پرتې ربړي څپلۍ
چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه
چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت
وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه
راته ووايي ،ببرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه
شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوی دی !؟ته
خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره
سپينې جامې ،موراوپلار،ورونه اوخويندې به هم لرې
نوبياولې نااميده يې !!؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم
ځکه چې له دوڅخه يوڅه هم نلرم.دهلک خبروحيران کړم
په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسۍ
اوپه ده کې بيادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دابخت دومره سپېره نه وای،ما یې پر سرلاس راکش کړ،نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تاسره ناست وو یوځه طبیعت خراب شو ،په کړس کړس یې وخندل اوورسره متصل یې له سترګو څخه یودوه ګاټې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې سترګې وچې کړې اوپه موسکۍ لهجه یې وویل ماویل چې داڅه خبره ده داخوځه زمورلمړۍ ورځ نده چې جوالي توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اودده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ،سوداموله موټره راکوزه کړه ،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوړه پکې ول رانېغه کړه ،واړه اوتنکي لاسونه یې ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره دغوړیوغټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته دننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یې کېښوده اوله سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

په بره وه اولړشان پېچومی وه نو هلک خوله خوله شوه ،لمن يې راونيوله ترڅو پرې خپل دمخ اوتندي خولې وچې کړي خو هغه هم په اوړو سپېره شوې وه .لاس يې راتاوکړ اوترڅنګلې پورې په لستونې يې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود .ايا ته هروخت همداسې کوې له چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتندي يې خولې روانې وې بيايې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ يودپنځوس افغانيونوټ مې ورکړ ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره يې څه وويل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي .ولې کمې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې له ماسره خو ماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه درکړم که ترمارکېږه پورې راسره ځې نو هلته به يې درته وړې کړم

،اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به یې درته راوړم
،نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو یو ځل
بیا اوښکې روانې کړې ،سلګیو واخستم ،لاس مې ترې
راتاو کړ غېږې ته مې رانږدې کړ ،هلک ځان رانه لرې نیوه
!نه ګوره زما کالي خیرن دي او ستا سپینې جامې به هم
درته ناپاکه کړي ،نورمې هم په غېږکې ټینګ کړ او ښه
شېبه مې له ځانه سره جوخت نیولی و ،دده په
ګرمو اوښکو مې په خپله سینه لوند والی حس
کړ سلګیو واخست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښایه ،دکوم ځای یې ،پلار
دې څه کار کوي،بل ورور لرې....؟
درلوده مې خو اوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه د سرطان په ناروغۍ اخته وه
اویو بل ورورمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم
پروسږکال ایران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په یوه
ساختمان کې ددریم منزل له خوازې څخه راپرېوته
او مړشو چې ډېروخت یې مړی هم مورته چانه راکاوه ،اوس
مې په کورکې یوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا يې راته ونه ويل چې د کوم ځای دی دا چې زه يې هم ښه وځورولم نورد پو ښتنو وس هم راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستا شوې او که کمې مې در کړې وي نو راته ووايه چې دريې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ماته خو خلک د شلورو پيو نه زيا تې نه راکوي دوا سکټ جيب ته مې لاس کړ هغه د ستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ، دا وا خله پکار بږي دې، هلک د ستمال وا خست ،روان شو خو د تللو په وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ما ته تلو سه پيدا شوه بيا مې ورته غږوکړ تا څه وويل ،هلک رنګ وواهه فکريې وکړچې ما به دده خبره اوربدلې وي نه هسې ما ويل؟

تا څه ويل ما ته به يې حتماً وايي، هو هغه نن چې له کوره راوتم نو مورمې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کاردې وکړ نو له ځانه سره يوه ټوټه يا د ستمال راوړه چې دا سر مې راته زيات خوږشي نو پرهغه به يې تړم ما وويل

چې زه دا به مې مور جانې ته ورکړم او په پیسو به نور څه واخلم.

جعلي پڼځوسي

نـن بيـا دهـرې
ورځـې پشـان
دلمرلـه راختـو
سـره لـه کـوره
راووتـل ،نـرى
نـرى يخ شمال
لړېـده ،ځمکـې

هم پـر خپلـو سـپينو جاموچې لـه واورې څخـه يـې جوړې کـړې وې دخلکو سـترګې برېښـولې ،خلکو پـه خيـرات کې ورکـړې زړې او اوړدې کـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې اود خپلـو دندو پـه لـور رهـې شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې کارکاوه خوپـه يـوه ځـاى کې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترماښـامه بـه يـې لاسـونه دبـل چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونکيوتاسوبه هم په دې فکرکې ياست اوپه ذهنونوکې بـه موداپوښتنې اوړې راوړې چې دابدبختـه څوک وو ،ولـې يـې نـوره مـزدورې اوخـوارې نکولـه چـې دسـوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! !خيـرزه يـې درتـه وايـم دادواړه ((رشـيد))او((سـعيد))هغـه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو ،چې دعمرونوپـه شپږ کلنـۍ او اوه کلنـۍ کـې ديتيمـۍ هغـه سـپېره څپېـړه دوى

پر مخونو لګېــدلې وه ،چــې دوی یــې د ســوال هغــې کنــدې تــه ورو غور ځول چې را وتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه وکړاو څو میاشتې وروسته یې مېرمن بل ورورپه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه را په دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خویندې اویوه مور ورپه غاړه وو ،سره لدې چې موريې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه یې ددوی پرغاړه وه ،له همدې وخت څخه راپدېخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پیسو څخه یوه انه هم کمه وه نو دیوغم له پاسه به پرې بل غم جوړ ؤ.
نن بیاترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو یې ایله نهه اویا افغانۍ پیداکړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تیارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای ،یوبل ته مخامخ ودرېدل سعیدرشیدته وویل که لاړشو کاکاخوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حیران حیران یې کتل اونرۍ نرۍ شونډې یې یخ رېږدولې ،ددواړو دپوزوسرونه داسې سره اووښتي وو ،تابه ویل چې سور رنګ یې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ښنوکې وو ،چې یوسړی یې ترڅنګ ورېد اوددوی په معصومو خبروکې دډاراوپرېشانۍ علت یې ورڅخه وبوښت.

دوی هم په ژړا او سلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جېب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راوویستل ورېې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.
دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول، کور ته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې د اسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي، تره یې میده پیسې، (چینچ) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان را واخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل، درشید نوټ یې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورو ننښلوله، پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خو به نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل دي او که جعلي.

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګویې د حسین مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رویبارانو تګ راتګ ورکړه پیل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي اونورولېږي ځایونونه به په جرګو شپه اوورځ راروان وو ،خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ویل به یې چې لایې لور کوچنۍ ده اوهغه باید خپلوزده کړوته داوم ورکړي،په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړیاله وه، لایې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدیر او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هیڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه یوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک یې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هیڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لایې ځان کوچنی باله،په دې وخت کې مشال هم په یوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په یوه محله کې ښوونځي لوستل،یود ذکورو اوبله داناثو په لیسه کې وه، داچې شګوفه ښکلې ، لایقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

شوي وه ،او له ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې که دخدای پاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خوهغه ډېر جدي هم نه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يوځه يې خوښ شي نوبيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي اولاسته يې راوړي ،که هغه په زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مشال له دولسم ټولګي نه فارغ شو ،او شګوفه لا يوولسم ټولګي ته تازه بريالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيا هم هغه له ښوونځي او زده کړو نه چامنع نه کړه، خپلو زده کړوته يې ادامه ورکوله، له همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغه شوه نو خاوند يې ورته وويل چې اوس به دواړه د کانکور په ازموينه کې يوځای ګډون کوي ولې چې هغه غوښتل دواړه يو پوهنځی ووايي، شګوفې ورسره ديوځای ازموينې ورکولو ومنله خو دمشال انتخاب پوهنځی دهغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يوه ډاکټره شي ،همداسې يې وکړل،دخدای پاک مهرباني وه دواړه دخپلو خوښو پوهنځيوته بريالي شول،دخپلوزده کړو ترڅنګ يې خپل کورني ژوند ته هم په سمه توګه توجه کوله ،دکورنۍ نور غړي يې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې دخپل خسر اوخواښې سره ډېره مينه لرله ، دهغوی به يې ډېر عزت کاوه ،دانو اوس د۲۷کلونو وه چې له طب نه فارغه شوه، له فارغېدونه وروسته په خپله منطقه کې يې معاينه خانه جوړه کړه، داچې دوی ښارته ډېرنږدې او سېدل، کلی اوکور يې هم ډېر ګڼ مېشتی وو ،نوښه ګذاره يې روانه وه،دواده يې

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره د یوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونو پشان یې اخوا د ېخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یو ځغلنده نظر تېر کړ،ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي او ترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپیر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه او پښوې ورته ټینګ ونیول، خو هغې ډېر بد حال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال د تره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیدا شوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هو لالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل. شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولې له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه، ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!! احمقه ته دروغ وایې د سېلاب په مخ یې وارونــــه وکـــــړل او پـــــه چپرکـــــټ نســـــکوره شــــــوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یــې پـــه یـــوه نـــژدې روغتـــون کـــې هـــم وظیفـــه واخســـته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه لـه وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او پـه نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودربده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېورته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، تـه شـرمېږې نـه چـې داسـې خبـرې کـوې؟ زمـا خولاتر اوسه د خاوند تخته وچه شوې نده اوتابدبختـه بیا زما پـه نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

وويل چې دا خبره بل ځاې ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وی او هماغه خپله خبره يي کوله، خو شګوفې ورسره په هيڅ شکل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړيده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يي او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړی و ، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شګوفه اوس د نصير دو ی د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دڅارويو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړبوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه دځان لپاره دار اچولی وه،چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،اودپښولاندې يې څراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژريې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېدګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

نهیلی

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و یخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله ځیګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځینې نورو وروسته پاتې ولایتونوته یې په ښونځیوکې بخاریواو دسون مواد واسانتیاوې برابرې کړې وای.

په ټولګي کې اول نمره وم یوورځ نګران راغی اول ساعت موقران کریم وه استاد مودرس ووایه کوم کارورته پیداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې یې ماته مخ راواړه اوتاکیدیې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانی ته یې پرېښږدې

داستاد له وتلوسره سم زمونږ یوټولګیوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پیل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل به یې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مینې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نیت څنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم اودرس ته یې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروااړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګاڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديکوله
ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلۍ استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو
پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې ګدځي

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يوائې اويوائې سپينې اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې بولې.

کلیوال

تل راته همدا یوه خبره کوې چې ،زه ستا نه یم خوښ، او هسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم، ته خو یو ځل ماته دا موقع راکړه چې زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم او که ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دا باید هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي، او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای، نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای، خو دې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅو ځان زما په وړاندې صادقه وښیي، خو ما دا وخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له یو چا سره دې په سیلا وچکر ووځي، او بیا مینه خو تهمت، تهمت دی، دا به چېرته ددې خبرو توان او حوصله ولري، نو مې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غتېه تیره کېږدو ، زه او ته د غریبو کورنیو څخه یو ،له ما او تا سره دا خبرې خوند نکوي، ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه، ایا یو آځې دخانانو او مالداره خلکو زامن باید مینه

وکړي، ایا یواځې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي د مینې لایقان دي، ایا دغریبو لپاره یواځې او یواځې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، دمالدارولخوا پرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ ایا غریب هېڅکله هم دا حق نلري چې خپل دژوند ملګرې پخپله وټاکي، اوکه دا په کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه، اوکه چېرې وېرېږې نو سم راته ووایه، زما له طرفه پوره مطمئن او سه اودا هم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یوځل هم وروسته وګورې نو ما به حتماً درپسې ولاړه وګورې.
زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خو ته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خو یوه خبره درته حتماً کولای شم، او هغه دا که چېرې زما واده له تا سره ونه شو نو زه بیا یواځې یوه لار لرم او هغه د هم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایې چې مینه دغریبو خلکو کار ندی، خو دا ځان وژنه او ځان سوزونه بیا د مالدارو کارندی، ایا تا چېرې اورېدلي چې د کوم خان او بډای سړي لورځان سېځلی وي؟ نه هېڅکله هم نه، تل دا تکه دغریب او بېچاره په کوررا پرېوتې وي، او قرباني ورکوي، ولې چې ستا پرخبره چې غم، درد او کړاو خویواځې غریب ته پیدادی.
نوره رانه روانه شوه، په تلو کې یې وویل: ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړه پاتې شوم، بلـه ورځ زمور کورته د څه شي لپاره راغلله، زماله مورسره په خبرو بوخته وه، زه هم په کور کې وم خو لږ ناروغ وم، د برنا روغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

ورته وویل:زه پخپله درتللم، خونن زهیرنا روغ ؤ پښه یې اوښتې وه، د هغه لپاره مې د چینې غاړې له پټې نه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅویې ورته ګرمې کړم او په پښه یې ورته وتړم، نو په همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم، دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه، د زهیر پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟
نه هسې هغه خوتاته معلوم دی، چې غټ سړی شو خولا اوس هم د ماشوماتوب خویونه کوي، پرون یې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بیامې هغه شکسته بند ته بوته ،هغه وویل چې پښه یې اوښتې ده، پرځای یې کړه ورته.
مادوی دواړو خبرې اورېدې، خوځان مې غلی کړی و ،هغې زما مورته وویل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟
مور مې ورته وویل په کوټه کې دی.
ښه نو زه ورځم یوځل یې ګورم.
همداسې د کوټې په لور راوانه شوه، ماژر ترڅنګ اینبی کتاب راپورته کړ، اوځان مې پر مشغول کړ، د دروازې ټک شو ،ماوویل څوک یې راځه.
څه کوم چې داخل ته درځم.
ژرپه خپل ځای کې کېناستم، ملینا ! ته یې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه ته ولاړه یې؟ راغله ولې تاچېرې کتل چې پښه دې واوښته، ته همداسې یې تل هواته ګورې، ماورته وویل تا بیا اپلتې پیل کړې؟
هغې وویل اپلتې ویل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

ماورته وویل ښه داهرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایي نه،هغې وویل ښه وایه څه دي،بیادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وویل:ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا دسیسیولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېیلې ده چې ببګاته یې راټول کړم،په کړس کړس یې وخندل، اوس دې غلا هم پیل کړې،ماورته وویل چې دېرمې خوښ شو ،ویل یې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وویل ایاته لیونۍ شوې یې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووویني نوبیا ؟هغې وویل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

ببګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملینا خبره هسې باک وګڼله چې ویل یې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسوشپووه ،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پیل وکړ،نیمایي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتیږې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختیارکړ،لږه شېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تیږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

منډه نکړې چې پښه به دې خوږه شي، دا ملیناوه، او په ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شو مه ورته په لږه شېبه کې مې ټول بدن په ښو لو لو ند شو.
ورته مې وویل ته خو په ربښتیا هم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې مور، څوک وګوري نو څه به وايي؟
څه به وايي خو وايي به کنه چې دا م یې پټوه او خندا شنه کړه.
سترګې مې وربا ندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.
ویې ویل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا د خبرو شاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وايم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې ما درته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالو به ګټم.
دهغې فیصله داوه چې که چېرې مور، واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خوماداهم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلو یو لو یو تېږو په منځ کې لکه دلېونیو پشان ناست وو ،او په خپ او ازمو خبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځایه پاڅوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېرو سو چونو وروسته خوب له ځانسره په یونامعلوم سفر روان کړم،نه پوهېدم په کومو ځایونو یې وګرځولم،اخر دا چې په یوه ځای کې یې په لو یه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوند سره منځته

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر تري په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښو مې کار نه کاوه،يو وخت دهغه سړي لاس زما ګرېوان ته درارسېدو په حال کې وه چې دتمانچې فيرمې واورېده،له دې سره دهغه سړي دټنډې سرې ويني زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،دکړکۍ له لياري دکوټې په منځ کې لوېدلي وې،ګورم چې مور مې او ملينادواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه ډېر وخته پاڅېدلی وم، ملينادمسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تيارووم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيامينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويوائې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته ويل زه له تاسره واده ته تياريم،په

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوټې ته راننوته زما خبره یې لکه چې نیمه اوربدلې وه،زهیره بیا څه ته تیار یې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملینا په ماباندې مخکې شوه او ویې ویل:مورجانې دچایو خوراک ته نور نوڅه دی نور څه کولی شي درې واړو یوه لویه خندا وکړه او دچایو په څښلو موپیل وکړ.

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و دا سې لکه د یو چا څخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي ،صحربه چې راپاڅېده سترګې به یې د اسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو ،له ده څخه به یې چې هر څو مره دده د پرېشانۍ دعلت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته ،نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل ،له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو ،دوی به درسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل ،که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو د اسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یوبل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه،دد واړو مینه یو د بل په زړه کې د اسې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه،دواړو به

داختر او رخصتیو په ورځو کې یو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.
فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړېوه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په یوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او یوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ایساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ایسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او دهغې پلار ته یې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته یې پرېږدي خو هغه ورته وویل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعلیم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګینه شوه، خو بیا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بریالی شو خو اوس دهغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې یې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ دغوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، دفاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کور ته دهغې د غوښتنې لپاره ورغلل دفاروق پلار دهغې پلار ته وویل چې موږ راغلي یو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.
د سپوږمۍ پلار یې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

سپوږمۍ مدو ته ورکړم او زما وروړ هم همداسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوړه تېره کړېده))

دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو، آن ساډوبې پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه، سپوږمۍ هم ډېره خفه وه، پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه يي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېرانړنو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه يي،اوچټل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه يي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

پرېشانه په څو ورځوکې یې سر تر شفاخانو ،زیارتونو او ملایانو ورسېد مګر هېڅ فایده یې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه و ه چې ددمینه اوس دبل چاشوې ، تل به یې دفکرونو اوسوچونوببرې له سمندر څخه دوتلو لارنه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه ،خو هغه له واده نه وروسته بیا په نشو اخته شو ،او کور یې دوباره پر ېښود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ویلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخیال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه یې کول چې یو چا ورته لیک ورکړ ،دسپوږمۍ دنوم په لیدو وترهېد ،لیک یې په لړزاندو لاسونو پرانیست ،لایې پوره لوستی نه وو ،چې یوه چیغه یې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په لیکلي لیک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور یې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوایې منډې پیل کړې، د لیلیې دوهم پوړ ته وخوت اوځان یې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو یې چې روغتون ته رساوه نو روح یې دمینې رښتوني څښتن ته سپارلی وه.
هلکانودفاروق مړی کلي ته ورساوه لاپه لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې یوه بله جنازه هم راورانه دوی،له یو چا یې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وویل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه یې کړې وه او په یوه ویاله کې پروت وو ،دشپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی یې دی.

مرګ ته په تمه

درنو لوستونکیو دادهغې بې وزلې ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېری ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولي نیولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.
مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم، چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن، او خواښې او خسر ده.
کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلو دوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.
څو ځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یوائې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله، څو ځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه تري وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.
خو هېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

غلط مطلب واخلي، بیابه هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.

ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!

خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟

نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شیبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:

څه وایې؟

د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه داده چې یو خوته راته ځوانه ښکارې، که څه هم ما ستا مخ ندی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې بربښي چې عمر دې ډېر زیات ندی.

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟
نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.
پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استادرس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالونه له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کار واخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).
نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يواځې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تا سره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پيداشي چې ،له تا سره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا ددولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.
نه پوهېږم څنګه يې خبروته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څومياشتې

وشوې ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تا ته څنګه داسې احساس پیدا شو؟

ماورته وویل: خیر دا د هرچا خپل کار دی، ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ، خو هېڅ مې ښه نه ګڼله، هغې راته وویل دا لوی سړک دی، نو کېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرمونږ شک وکړي ، ولې چې په دې کې هر راز خلک وي، نو زه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم، او ستاغږ به له ځان سره ثبت کړم، اصلاً خو زما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم، نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي، راسره یې ومنله، ما هم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ، ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرو یې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دي، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې او دقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده، کور مې په بېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم، هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمر کې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې یې ویلي وو

چې ورېمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.
زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.
هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال داچې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ماسره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،يونيم کال دمخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وويل:چې نوره نو زه تانه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تاسره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ويل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تاهېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه کړې وای داسې خبرې يې راته کولې.تېرکال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته يې وويل چې نور ه ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښتمه شپه يې وه ،چې

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یو څه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،وږمې ته ورکړه،هغې ما ته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نورې خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چا سره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو بستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوڅه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

انګلیسي.کله کله خو وایم چې راځه ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او د دنیا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي، هغه په دې ځای کې بیا سلګیو ونیوله، ښه شېبه یې وژړلې، اوښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک یو ځل مري خو زه بد نصیبه تل مرم.

ګټه به زما وي

په دفترکې یې ټول وېرولي وو ، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم
څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به یې خانه قید او کسر
معاش به و ،ددې تر څنګ به یې په مامورینو بې ځایه پټکي
او غوصې هم کولې ،نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له
خپل وخت څخه هم یو څو دقیقې دمخه راشي ،په همدې نږدې
ورځوکې زه هم دیو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په
صفت مقررشوم ،په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکایت
کاوه، ویل به یې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ د چا مراعت نه
کوي؛ دا په دفترکې د اداري رئیس ورېره وه ،او سني رئیسان خو په
میاشتو میاشتو وظیفې ته نه ورځي ،زموږ د دفتر سرنوشت هم په
همدې ډول و ،رئیس صاحب به ډېر وخت نه و ،ماخو لا تردې دمه
لیدلی هم نه و ، کارونه به یې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې
دا زموږ پشان یوه ماموره وه ،یوه ورځ په ښارکې ډېر زیات ترافیکي
ازدهامات وو ،لارې بندې وې یو څو دقیقې وروسته ورسېدم ،له
سلام او ستړي مشي وروسته مې جیب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یو خو مې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېر خراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې تورې چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ، په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ښتل اومخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سیټ نه وه ،له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل ترا وسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او دد قیقو عقربه په دولسوولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته ،له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظر تېرکړاوبیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یو طوفاني غږ وکړ ((صابر !)) صابرله اوازسره سم د شنو چایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې د توربیک ځنځیرکش کړ جګړي لب سرین یې په نریو شونډو تېر راتېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

یوکـوچنی غـړپ یـې ځنـې وکړ، حاضـري یـې ځانتـه راکـش کـړه ،دربموټ تکمـه یـې کېکاږلـه دامـروز ټلوېزیـون چینـل یـې ونیـوه پـه تلویزیون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونگا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر اښی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټیټ کړ خو ناګهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکیچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کرده است))ټول مامورین لکه خزان وهلې پاڼې رپېدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راوو ښتې ((فکرمیکنم همه ی تان کر هستیند)) پـه خپـل ځـای ودرېدم. داکارماکړی ((بری تـواین صلاحیت راکی داده؟))
ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر، معـدون ،رئیس ،ملازم ،قوماندان اوعسکر ټولو یو شان تطبیقېږي اوما داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخوته هم زما پـه شـان یـوه مـاموره یـې ته دکوم صلاحیت له مخې مورېدناوخته ،یانه راتګ پـه صـورت کې غیرحاضروې؟له خپل ځایه راروانـه نـه شوه اومخې تـه مې ودرېده ((مـن را خـوب بشـناس نـام مـن رویـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره !!؟ دغوري په اورېدومې ذهن اته کال مخکې ولاړلکه یوڅه چې راپـه زړه شي .لـه دې سره یـې ګوتـه رانېغـه (بلې غـوره !) دګـوتې لـه نیولو سـره یـې لـه مړونـد سـره پـه هغـه داغ چې اتـه کالـه مخکې یې له ماسره دپنځوس زره جُنبشیو پیسو شرط پـه ایښـودلو

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې ورو ړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یوژورفکرکې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چاربکاروڅخه راغلي وو ،پلاریې په ننګرهارکې یونظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ددوی پخولپاره راتلله دابه هم تله راتلله اولوبې به موکولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړمابه هروخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلروچې شیدې اومستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره منیه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهدبود)دپنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ماهڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشوچې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجاروکړي یو خېزیې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ اوهغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

پرانګارلیکلي وو ،چې (محبت ګناه نیست) وروښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختیاره یې راباندې راودانګل غوښتل یې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو ! !؟ اوغلې ودرېده ماوویل هوزه (نی من قبول کرده نمیتوانم)له دې سره یې له سترګوڅخه دمرغلرودانو په شان اوښکې روانې شوې (اینه توبردی ومن باختم) خدایه شکر که دوستم بعدازدیردیدم له لاسه یې ونیولم اودکورپه لوریې روان کړم.
ډېرکشمکش مې ورسره وکړخوویې نه منله اوله ځانسره یې بوتللم،
کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ یې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهیله یې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې یې کېنولم مورته یې غږکړ(مادرجان) یوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځیرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمینه نه وه مخ یې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ تر کومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره یې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد است امو که درلغمان همسایه ی مابود)چې سجادبچیم تو ! !؟ له دې سره یې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړیواحوال یې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ یې تیاره کړه لاسونه مو پرې مینځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې یوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کښېناسته ،غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتنده یې خوله راغله

غوښتل یې یوځه وواېي خو موریې مخکې شوه سجاد بچیم نواسه‌ء
من رادیدی ،څه لمسۍ !!؟ مړې مې په ستوني کې بنده شوه ومې
ټوخل خو ژرغورې دابوګیلاس راته ونیو ،غړپ مې ترې وکړ ګیلاس
مې په دسترخوان کېښود ،غورې ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او
ټکری یې سترګوته نیولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې
چیغه کړه پدرجان پدرجان ! !یوځوان چې ببرو ښتان یې درلودل
اودچرسوډک سګرټ یې دګوتو په منځ کې نیولی وه خونې ته
راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مور سره په دسترخوان یوځای
شو ،دغورې مور زه ورته وروپېژندم ،ماته یې مخ راواړوه شهاب
دامادم وپدرسونیاجان له دېنه وروسته غورې وویل شهاب
پسرکاکایم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسېلابونه روان
وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي یوتریخ درد مې
وکړ،هغه درد چې داظهار لپاهر یې زه ټکي نلرم،ومې ،ویل ډېر
ښه،ددسترخوان ترټولومې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې
ناست یم کله چې لاسونه ومینځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې
ویل
اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبیعت پوه
شوه تردروازې راسره راغله له لاسه یې ونیوم راته ویې وویل چې
داددې مجبوریت وه که له شهاب سره یې واده نه وی کړی نو تره به
یې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره
مې واده ته غاړه کېښوده.

ما ونشو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ دهېوادیوله هغو ځوانانو څخه دی، چې ددوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاویې په غم او خفګانونوکې تېرشوی دی، تل یې سترګو داوښکوپه ډنډونوکې لمبلي دي، خوسره له دومره لوړو ،ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي اوښه پرې ښکاري، یوچې زما ډېرخوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې دنګه ځواني، سپین رنګ، سوچه ږیره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، ځومیاشتې کېدلې، چې موږ ددوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګونه شو ، کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده ، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټيو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړی رېره کې راورغړېدې اوخلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې ببرته کړه،هو !د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږ !؟
بیا یې شونډې مړی مړی شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ،ستړي او ستومانه تږي پشان چې سمندر هم دیوجام اوبوپه اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره یې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې د ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نور نو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترڅنګ یې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلی یې ایا مئین خوبه نه یې؟

اوکه داسې ده چې ته مئین یې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اند ښنو اخستی یې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان یې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟

اهـ ! !داسـې یوسـوړ اسـوېلی یـې وکـېښ چـې لـه ورایـه پکـې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمایې دژوند خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یوائینۍ ایک یوه خور وه.

څه ! !؟ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

نو څه شوه چې ورپسې دا سې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه د دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.

هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېڅ را سره ونکړه.

پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه، یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پوه نه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکټر اول..... بیا ترې د خبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیا یې زیاته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي، ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟

ډاکټر غلی شو ،خو زه بیا پرې ورد مخه شوم وو ایه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟

هغه وویل:څلویښت زره افغانۍ!!

څ ،څ څلویښت زره افغانۍ !؟

هو همدوره

ډاکټرداهم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د بوال ته کېناستم
او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یوڅه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیامې وویل نو اخر داڅلوېښت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نېک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه ،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه ،اوبیامې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اځې ته دومره هوښیار یې او که بل ورور هم لري؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلوېښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي هءهءهءهلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزمایې پرې څه.

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ چا ماته لاس رانکړ او دې ژورې کندې ته له پرېوتو يې نجات رانکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نوهمداېې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورۍ خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....اويو ځل مې بيا په روغتون پرېښوده.پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په ډېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما دسوال په کچکول کې يوڅه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامور.ته څه راکړې.

نور نويواځې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي موږ دواړه همصنفيان وو، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و، خوده رابانديې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه ،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.

زما اوښکې يې راوچې کړې، په ډاډ سره يې راته و ویل :

که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني ورکړم؟ راځه ! زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه يې ونیوم ،کش يې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی ورکړي، ډاکټر موږ دواړو ته حیران حیران کتل،غوښتل يې څه وايي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟

هو کېدای شي.

زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.

ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.

ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته يې بوتلو چې ټوله شیشه يې وه خوشیشې يې په سپین رنګ سپینې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې دهغه جامې يې ماته

راکړې، نور يې دی په تذکره کې ځملاوه،او روان يې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې يوې کوټې مخې ته چې د دروازې په سر يې ليکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عمليات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ويل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ويې ليدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې يې ونيوم، کله چې ده زه په غېږ کې ټينګ کړم ، زه سلګيو پسې واخستم، ده راته وويل:

ای ليونيه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونيا ته تسلي ورکړه، چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نور يې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونيا د اتاق په لور زېږ زېښبلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وويل، مورجانې ! د سونيا پيوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونيا ! ايا د سونيا پيواز شته؟ ! داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې يې سرې سرې وې چې راووته ، چې ويې ليدم نو ، ويې ويل: زويه هغه دې ډېر يادوي، سونيا تاغواړي، له پيره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته ځه وويل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل ، او په سلګيو يې پيل وکړ، زما هم ژړا نه ټينګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکين ورکړ،ورته مې وويل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه یې راته د زېب له عملیات نه د بچ کولو وویل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونیوه بیا به یې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وایي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نیمګړی کړي، او پرما یې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور یې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا دمخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او دهمدې شېبې انتظار کوي، چې زه یو ځل له سونیا سره وګورم او نور یې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پیل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو ، خو داد سونیا اخري شېبې وې ،نور یې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې یوه چیغه ووته ،نور په ځان نه یمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو ، زېب ته سیریم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خبر کړل او سونیا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

I Love you

سېلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اومور يې غوښتل چې دسېلاب په غاړه دواده امېل ووينې يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغله ده هغه متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيا يې په کور کې ساتل پکارندي ،سېلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې ځنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

مور يې دسېلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره دسېلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، يوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه مجيد ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سېلاب کورته راغی

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ،مگر موريې بيا پرې ټينگار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه و ي نو راته يې ښايه سپلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په گوته کړه شازيه ډېره د ساده فکرخاونده غلې اوبې کبره نجلۍ وه.

د سپلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سپلاب يو مناسب هلک وگاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وار د څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټيليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل دې به ورته وخندل ما تاته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا I love you د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

اوپه خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دابه لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سپلاب د مور او

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې (نیااونیکه) يې په خندا اولوبو بلدکړیوه، سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې دهغه يوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تويه شي .
داځل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره يې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازيې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازيې ټېليفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته يې ورته وويل کورته کله راځې ؟ داوار خودې ډېر زيات وخت وشو شهزاد درپسې ډېر زيات پرېشانه شويده ،شهزاد خو هسې بهانه وه په اصل کې خو..... ،سپلاب ورته وويل درځم خو په يوشرط چې ته به راته وايې **I love you** شازيه په خنداشوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئين يې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو يو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر راباندې وکړې.
يوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظيفه لرله ډېرشديد جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفين پکې مړه اوټپيان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په ميدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب ديو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپيان دجنګ له ميدان څخه وبستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژور ول دکابل

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو، سهار اته بجې وې
د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ او د حوېلۍ په سوفه ولاړ وه فکر
وړی و، چې د رېنجرد ټایرونو اواز یې د فکر لړۍ وشلوله او غږ یې کړ
هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور او خورېې د دروازې په لور
منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه
او غلې غلې خندېده، چې په دې وخت کې د کور په لوري و عسکر چې
مخابره یې په لاس کې وه رار وان شو، د سېلاب پلار چې خپل زوی
یې تر سترګو نشو نو ورووته او د سترې مشي په وخت کې عسکر
ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته د راوړلو وویل
او پو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي، له همدې سره بې واکه شوه
او لمسی یې له غېږې په خاوروکې ولوېده، خور او مورېې بېرته
د کور حوېلۍ ته رامنډې کړې او د شازیې په غاړه کې لاسونه واچول،
لکه چې خاورې مو په سرشوې، د دوی په کړیکو نور همسایه ګان
هم راټول شول، خو عسکر وویل: ګوره کاکا مورږ چې څو مره ژر
روغتون ته ورسېږو خه به وي، د سېلاب پلار له پولیسو سره په
موټر کې کېناست او موټر روان شو؛ شازیه او خاله (خواښې) یې
ورپسې لوڅ سرونه او یېلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون
ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرو لګېده چې وچې
شونډې، ژېړ رنګ، او په وینو لېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه
یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور د خبرو وس او توان
نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننو بستې، سترګې یې په

سترګوکې ور وتړومبلې او په ډېر کوشش یې همدومره وویل I love
I. I اوله یوې غټې سلګۍ سره یې سترګې پټې شوې
له همدې سره د شازیې له خولې یوه بېدربغه چیغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

بې موره

په بېړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتوورووسته به موټرنه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدوسره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلی لکه د شاتو په ګبين چې مچی نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دامشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي اوکلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجوپورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغی يې ورته وويل،وارخطاشوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې اوهيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

کار وکړي، له دفترڅخه ووت هغه ته یې وویل که سبا رانغلم نو ګوره چې پام دي وي اورئیس صاحب ته زما دمشکل ووایې ،زه به هم ورته زنګ ووهم،له خفګان نه یې رنګ تک تور واوښت له ځان سره یې کرل ،ریښل ښه اوس ځنګه وکړم که پدې روپیو موټر نیسم اوکلي ته ځان رسوم نوبیابه مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته ،نومجبوریم چې ښارته یې راولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولولپاره وخت نه ورکاوه، حیران ولاړ وه نور نو دماښام تیاروهم خپل څادر پرځمکه غوړول پیل کړل.ناګهانه لکه دلیوني پشان روان شو ،له ځانسره غوربده اودسرک توره لیکه یې ونیوله ،بس ځم په پښوباندې ځم !اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې یې غله ونه شکوي ، خیر راځه خدای لوی دی،خپله لاره یې لنډوله ،چې بیایې دبغل په جېب کې مبایل په لړزه شوه ، ژر یې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادی اوس در....نورمبایل دچارج دختمېدو ټالی ووهله ،اوبند شوه.مبایل یې په جېب کې ورخطاکړ اوپه قهریې وویل: ته بدبختــه هــم بایــد پــه همــدې وخــت کــې بندشــوی وای؟
نورنو دامکان ټولې لارې ورتـه بندې شوې بغیرلـه دې چې لـه خپـل همت څخه کاروا خلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نیم ساعت ،څلو ښت

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسبد په خامه سړک یې دڅپلیو ښځبهار خاته پرمخ روان وو ،په تیاره کې دنه لیدو له امله یې څو ځله دپښو دګوتونو کان له تیږو سره وجنګېدل ،خوبیا هم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښنې اخستی وه ،خدای ته یې سوالونه کول چې پرښځې یې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې یوخوډېره ښایسته وه ،دهمزولو په ښځو کې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځې کې یې کړېوه ،دژوند ډېرې سختې شپې اوورځې یې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې یې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامیدونه یې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خنداهم شو، یووخت یې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا یې ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بیایې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ،چې کاشکې دموټروان رابانددې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

سـوال اوزاری چـې ورتـه کـوي ،اومـوټروان پرخپلـې مجبـوری وپوهوي،اولـه ځانسـره يـې پورتـه کـړي ،مـوټر ورتـه ودرېـده ، ژر دډرېور طرف تـه ورپـه منډه شو ،استاده چېرتـه ځئ؟ مياګانوتـه ددوی کلی دمياګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويـل يـې چـې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بياخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کړ استاده ځه لخيره.موټرحرکت وکړ، پـه شاتـه سيټ کـې دوه نـور کسـان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکړه ،وروره څنګـه پـدې ناوختـه کې پياده روان يـې خيريت خوبـه وي ؟ده ورتـه وويـل هوخيريـت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې پـه يـوه شخصـی دفترکـې دنـده لرم، پـه خبروخبروکې يې ډېرمزل وکړ، نورنو دمياګـانوترکلي پـورې دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروستـه سيټ نه يې تمانچـه پرسـر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځای پرځـای ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغـی، دی يـې لـه مټ نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجېبونو پـه پلټلويې پيـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفريادونه وکړل ، داچې هغـوی يـې يـو اځې اواز وانه ورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنکړپه ،خدای د ې ددې دفتر ببخ وباسي چې تـه پکـې کـارکوې ،ايلـه همدا

دیارلس سوه اوشل روپکی؟ ! ځه ورک شه احمقه، پیسې اوموبایل یې ترې واخستل ،دتللو په وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله یې له سرو وینو ډکه وه خوبیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کلیو اوباندوکې یوه وېرووونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې دکوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېرلږې تلو ، نو دچیغو او ساندو اوازونه یې تر غوږوشول، غږي یې سست شول ، پښو یې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم ! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل وهلوسره پرېبوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده ځوکسانو یې پرلور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې یې وینې روانې وې اوسپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، ځوک له قدري نه راتاو وو اوځوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکو ډکه ده، خیز یې وکړ ، څه چل شوی دی ؟! چې په دې وخت کې یې مور ورته په غبږکې کوچنی ماشوم واچاوه او چیغه یې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونیوم، له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځوکورته، شېرازلږغلی شو له تاسره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و ؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې دشېرازه په زړه کې یو څه شته خودویلو جرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نوبیا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول:یاره کاکا زه خویې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خویې په زرګرجوړکړي دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېرۍ ځوک ده چې ته یې دومرشیداشوی

وایم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نواوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې اوکنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژرېې

راته وایه، شېرازیوځل بیا ستونی تازه کړ ژبه یې په شونډو تېره کړه لاس یې او ږود کړ هغه ژېړه دروازه وینې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو د قدوس خان کور دی ښه ښه نالایقه (زردانه) یادوې هو هغه خوربنتیا هم ډېره ښایسته او لایقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي شیرازځانته ګوته ونیوه، یو وار دې یې خدای زما کړي بیا به ته ګورې چې زه یې څنګه ساتم وایم لاس به یې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نیسم !دی لادهغې دښکلا په ستاینو بوخت وو چې ماته د زردانې او شېرازو ړکتوب رایاد شو په ربنتیا هم له یو بل سره یې ډېر مینه درلوده او همېش به یې یو ځای لوبې کولې، خو دا چې دوی سره په وړکوالي کې بېل شوي و ،اوس شېرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وویل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بېګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو ؟او زردانه درې ستالپاره وغواړو !

ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شولکه چې ته مې ډېر خوښېږې وایم چې زړه مې درنه توردي ،په بربېتو کې یې راته وخندل او غبږه یې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځو کورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو دچای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نو اوس زه ځم او بېګاته به دې په تمه یم ته به مې د پلار جان سره دا خبره حتماً یادوې.

ـ وایم یادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کړس کړس یې وخندل دخدای پا مان ستا په تمه ! بېګاته یې زه کورته ورغلم سره

کښېناستو شېرازلکه دبربړکي. په شان تاوېده چاي يې راوړ ،
والکه ماخو چاي څښلی و ، داهغه چاي نه ده چی تاڅښلی ده دابېل
چاي ده پياله يې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مايې دپلارسره خبره
ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي
ويلي ،اونه هم مونږ په دې خبره کوم فکر کړی دی.
ماورته ويل لالا ! ماته خويې ويلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما
هم وراره دی.
ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه،
وايم ورېندار مې زمادخبرو نښې اوښتی ،ځه چې ځوو ،رانېغ شو ،
والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وايم راځه چې نن
دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره رااووتو اود
قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه
خوراورينه ټنډه هرکلی وکړ اوحيران و چې په دې دخت کې موڅنګه
ورپېښه وکړه ناست وو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو
قدوس خان ته يې مخ ورواړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي
يوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېرښه
سړی وو ،ويې وويل چې دومره دې رابانديې باورنه درلود نوبيا په
تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکروکړه چې يوځې
ناست يې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده
بنده ژبه ويل مونږ راغلي يوچې تاسوته دښيښې لاس درکړو او

دادوستي ومونوره هم ټینګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه
یوشېبه غلی شو ،دیوې شېبې لپاره چوپتیا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ویې ویل سمه ده موږبه مصلحت وکړو، بیابه تاسې ته احوال درکړو،ماغوښتل چې یوڅه وو ایم خولالامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.
ـ ښه نوموږبه بله ورځ بیا راشو اوس دخدای په امان، هغه ویل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بیا ورغلو،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره یاده کړه هغه وویل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعلیم یافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښیي، موږپه دې ښېښۍ خوښ یو، یودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! !دشیرینۍ دقاب څخه مې ځوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو یه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خیریوسي بس په یوترپ کې یې په غوري کې ایښی دستمال راوراساوه وماته یې ونیوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ویل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماویل که ستاسواجازه وي زه به یوځودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یوڅوداني دلس وروپۍوال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموڅومره ناوخته کړه موږخومولې انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېناستلو سره مې یوسوړ اوصوېلي ووېست ،تکیه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په یواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژندابادد خولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، موریې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ویله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې میاشتوپه تېرېدوسره واده تیار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

 څخـه د پېغلو پـه لاسـونو د دریاګانو او چمو اوازونه اورېـدل کېـدل اودبانـدې دغـتهـودوه سـره ډولونـو اوازونـه اود ځوانانو اتڼونـه اوډپښـو دربا اورېـدل کېـده، سـباچې دډوډۍ مراسـم خـتم شـو اومېلمانــه خــلاص شــول ،نودتخــت شــانۍ وخــت شــو ټولو مېلمنو اودهلـک خوینـدوورونړو اوخپلوانوټولورنګینې جـامې اوغوسـتې وې شاه اونـاوې یوځـای ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چي پـه دې وخت کې نـاڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلړصبر وکړۍ ! !

ټـول حیـران شـول ددې پـه لـوري سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړي ، داراغلله اوددې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخو اودرېده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې پـه اخرت کې مې غـاړه بنده نه وي هغـه دا چې مـا دې دواړوتـه پـه ماشوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دي اودواړوزما تیونه رودلي دي،دشېراز رنـګ والوتـه بـې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پربوتـه، خپلـه هم پـه کټ کـې راچپــه شــو او واده تــه راغلــي خلــک پــرې راټــول شــول

بدنصيبه

ماذديگر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ کلی له ښار څخه ښايسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم گورم چې دخدای (ج) بخښلي سرور اکا لور زېبا په چيغو اوکړيکود کور له دروازې څخه کوڅې ته راپربوته اوپه سپېروخاوروکې يې ځان له ډاگه ډاگه واهه له کور څخه هم دساندو اوژړاگانو اوازونه اورېدل کېدل، حيران شوم له ځان سره مې وويل خدای دې خير کړي دسروراکا ښځه ببو لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونيوله اوله خاورونه مې پورته کړه ترې ومې پوښتل څه چل شويدی خوزېباته سلگيو وار ورنکړ چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انگړ نه دحميد دمور اواز چې له ژړاسره بدرگه کېده ووېل حميده زويه مور دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصيبه خدای اخستې وای ميندې يې ورته زما پشان بورې شه بچيان يې ورته يتيمان شه او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ويل

مې څه ! ! حمید مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا رانښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حمید خوارکی په سرو وینو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وختته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې داسې ننوت لکه په یو ه کڅوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو، زېبا څوواري بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چیغو کې یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين، هوښيار او ډښوا خلاقو ښتن وو دښوونځي تر څنګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته دپای ټکې کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميددوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

کورنۍ وظیفه

تل به یې د نوم په اورېدو ډېر خوښېده او که به یې د چا له خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به یې ګړوله تر څو یې په باره کې یو څه وغږېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ، ځکه چې هغې هم ځان ته یو څوک ویلې ، یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په څوکیو ناست وو ، خو استادلا نه وو راغلی چې په دې وخت کې د تمیم د ټېلیفون زنګ پورته شو کوم ملګري یې زنګ وو اهه ټېلیفون یې اوکې کړ د خبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چا نمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه ، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره یو طلایي چانس و ، نو بې له سوچ او فکره یې پرې غږ وکړ و ښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه یو نمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ، سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته یې په خپل جیب کې واچاوه ، کله چې استاد کلاس ته راغی او درس یې پیل کړ په شاګردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

کړې ،ولوله چې قلم یې له تمیم سره وه او بل قلم هم ورسره نه وه حیرانه پاتې شوه چې له تمیم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تمیم هم سرتېټ اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ او نازک اواز قلم و غواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره وخته یې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې د یو بل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه ! ! تمیم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېر مایوسه شو ،قلم یې ورکړ استاد درس پیل کړ ،د درس په جریان کې استاد د سباورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظیفه په نښه کړه تمیم د شپې په کورکې کورنۍ وظیفه لیکله چې په اخري کرښه کې ترې یو څه اشتباه وشوه دا ورقه یې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورقه کې یې کورنۍ وظیفه ولیکله ،کتابونه یې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه یې هم د کتابچې په منځ کې کېښوده ،سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی نو له هرڅه نه مخکې یې کورنۍ وظیفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شو چې کورنۍ وظیفه یې هېره کړېده حیرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تمیم چې ولوله ورخطا او ترهېدلې ولیده نو پوه شوه چې کورنۍ وظیفه یې نده لیکلې نو یې سمدستي خپله کورنۍ وظیفه راواخسته او د خپل نوم پر ځای یې د ولولې نوم ولیکه ،له استادنه پټه یې ورقه د ولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله یې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ویې ویل چې استاد خو یې هسې هم ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای لیکل شوی و حیرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه داستاد رټلې اوخجالتوونکې خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې داستاد له خبر ونه راته دابنه ده چې وايې خلم همغه وه چې تمیم ولوله داستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تمیم نه مننه وکړه؛ خوتمیم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتمیم په دې صمیمانه اوله پېرزوينې نه ډکوخبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکینه په مینه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تمیم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تمیم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ(نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن(محاوره)کوله. کلاس نیمايي ته رسېدلی وچې دتمیم دوی کور دڅه مشکل له عمله له(قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتمیم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم! !څه نه راځې ! !؟ ولوله حیرانه شوه اخرخبره څه ده؟ده ځواب ورکړزموږکورله د ې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده او نشم کولای چې روزانه لاړشم او راشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کور ته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خو کله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېر وخت وشو چې ولولې او تمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره دتېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربړکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې رانه وړ تمیم له ځانه سره څه وبنګېده او نجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نري دګولوبند په شان ګوچنی ټکری او توره اوږده چوټکه چې په ملا یې لکه دمار په شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هوا کړ، کتابونه یې راوټول کړل او په بېړه ورپسې روان شو خو نجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ، سوچونو پسې واخیست چې دا به څوک وي ،دچا لور به وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونو او فکرونو کې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګر فکر یې په بل ځای کې و استاد پرې څو واري اواز وکړ مګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کور ته ولاړ فکر یې پرځای نه وه ، سبا ته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لور روان شو خو نن

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نېغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې ځو دقیقې وروسته تمیم ددروازې اوازواورېده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،بېرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یووخت یې ساعت ته وکتل نودد وی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه دد وی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یوبل څوک داسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړوسترګې یوپر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه ! !ولولې ! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږود قد ،توروا وږدوزلفوته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانو په شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستګویې اوښکې روانـــــــــــــــــې شـــــــــــــــــوې.

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې دټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، دهریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولوبه ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته خوټول خلک خوشحاله او ساعت تېرې دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داڅل زه له واده نه دوه مایاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې، سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ ورباندې کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اوازد سرورو (زیشان

پیداشوی وه) ټولوراسره په خورا مینه خبرې وکړې اومبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده څومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوږې را اوږې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېوادکې له هماغه ملګري سره په کارونوکې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې، خوترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوایې په کړو وړو کې ېبخي تغیر راغلی و، دشپې لخوابه هم ډېرناارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخوکوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ا رام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، اوتل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خوهغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دا يې هم راته ويلي ووه چې کله يـو اځې وي، او څوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کړم، ولـې چـې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شـان تعجب کې وم ،څو ورځې نورې هم په همدې شان تېرې شوې، يوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخـت راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلـم او کـوم ځـای تـه بـه پـه چکر ولاړشو، کورتـه چې راغلـم خوينـدو ورونـړو راسـره روغبـړ وکـړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـو مې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو ورونړو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکـه دا چـې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلـې وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خيـال هـم ډېر زيـات سـاتـه نو لـه همدې املـه بـه يې دا هـم ډېـره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو، خپلوانو او مېلمنو ډېر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړای شـوې وه.پـه لړزېدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چـې غوږونـومې دزړه درزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـو اځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم اوپه دې پلمه يې څنګ تـه

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وو برېږي نو بیا ؟
هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو
ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهي خودې نه اونه ادم
خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې
وویل هسې نه چې دا وو برېږي، اوڅه چل پرې ونه شي،خیر خوونه
شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،یو ځل مې په
ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ،
چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کرلو ،رېبلوکې نژدې درې څلور
دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې وینې ،بیابه بل
ګمان رابانـدې وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! ! مخ یې
راواړاوه ، له سترګویې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته
یې دټوشي پیپرو قاغذي قطۍ ایښې وه اوسمه ډېرۍ یې جوړه
کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې
داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده
جوړه ، اوکه زما کومې خور یا ورور اویاهم بل چادرته څه ویلي وي
خوماته یې ووایه ،زه به یې پو کړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې
دسترې مشي په نیت رااوږود کړ، ما یې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره
مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې
وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ
امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوې ،ګور
داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

کورته راغلې يې ما ستا پرشونډو مسکا ونه ليده بغير له غم خفګان اوپرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژر کوه ماته يې ووايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې ووايه، که څه ناروغه يې هم راته يې ووايه او که کوم بل مشکل وي هم راته يې ووايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يو خوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه داخبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايي بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايي او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه !!!داته څه ډول خبرې کوې شميم !!؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اورېدلی نو بيا پوښتنه ځله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

به خوښ او خندان ساتي.هاهاهاها په کرس کرس مې ورته وخندل، ای هی تالیونۍ دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یوڅه ټکنۍ شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوماخودرته ویلي ندي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله داهرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو، سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړایې ایساره نکړای شوه، دسلګیوسره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان، خوله یې بنده شوه بیایې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیایې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله، په ډېرقهرمې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته، کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده، ویې ویل دی وینې سرطان لري!!

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې
به يې د مړزانو قفسونه راځړولي و ، په هر قفس کې به درې يا څلور
داني لکه دبګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يونيم متر
کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به
روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بياهومره نه و، لمونځ يې د
ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مړازانو ته تيپچه
وهل له سهار نه تر ماښام به يې مړازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ
کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به
ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته
نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول،
نورکار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره
پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دامړزان دې ستا
په سرماړه شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې
زبانه ښارويو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او
څښې. ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې
تلله،په پټيو کې به يې سرې او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لونې وې ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکاراچولی و ،چې راڅه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمکه به پرې جوړه کړي اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېروخبرو څخه خلاص شي ، نويې همدا سې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوي او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عزاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او دغويي پښه يې ووهله ؛ده چې دغويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابونشواى کړاى فوراً يې جېب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيورې لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده وابنه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد نه دی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنی لور ورته سباناری (دسهارچای

)راوړ ، که ګوري چه په غويي يې پام شو ،چې پـه وينو سو ر پورده نويې چـاى تـوت دونـې سيوري تـه کېښـود اوروانـه شوه ،دپلار لـه وېرې يې منډه هم نشوه اخيستى ،خوکله يې چې لـه سترګوپناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورتـه چې ورسېده نوله ډېرې ستړيا څخه يې خبرې نشوې کولاى،موريې تـرې وپوښـتل چې څه چل شوى دى؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو پـه ستړې لهجه يې وويـل بابـامې غـويى پـه چاقو وهلى دى ! څه !؟وى ډوبـه شوم ، ټکرى په سرکړاو يبلې پښې له کوره ووته، يوه تـاري ټوټـه يې لـه ځـان سـره (دلتـه دود) لپـاره واخسـته او روانـه شـوه پټـي تـه پـه رسېدوسره يې چې سترګې په غويي ولګېدې، چې لـه ډېـر درده لکـه دمارپه شان تـاوېږي؛ نوپـه سترګو يـې تـوره تيـاره شوه سترګې يې پټې او خولـه يـې خلاصـه کـړه ،مجنـون ماماتـه يې پـه سپکوسپورو پيـل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپـل چـاى نوشـيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغـه متـل دى چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنـې يـې ورتـه مـخ واړاوه خداى دې ړيره په ټټر تويه کړه، خداى دې ووهـه سـپين ږيـرى شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشـوې ،دوى دواړه اوس سـره عـادي وو ،جنـګ او جګـړې بـه ورتـه سـاعت تېـرى ښـکارېده،ولې چې پـه هغـه ورځ چې ددوى چيغـې بـه پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نـن يـا مجنون اويـايې مېـرمن پـه

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او د کلي په دلاک (نایي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې راونیو ه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې د فلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل ،ورته یې وویل :مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نایي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږیره یې ورته پاکه خرېیله او روان شو، کورته چې راغی بچیان یې پرې راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او دهوېلی په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن یې هم راغله او د مجنون شین مخ یې چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز یې په لاس کې وه او پورته پورته یې کاوه په تروه تنده یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوېستې وه ږیره دې په تېرتویه شه، داسې شه اوهسې،دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همداسې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما د ګیرې پشان وي.

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
خپل سوری سوری ټکری یې راکش او پر سر یې سم کړ، ځوځایه
پېنه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
، تر ښایسته ځنډ وروسته یې بېګانۍ جواری او یو کلوله پیاز په پلو
کې واچول او له کېږدۍ څخه راووته ، خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی او لکه ټال ځنګېده ، لکړه یې راواخسته او رمه یې روانه
کړه ، صبرو چې پایندۍ ولیده نو په بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یوسه تا د خوب ګوډۍ هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت یې بادام هم ژر راپورته او د چوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لږ پنیر په دستمال کې وتړل
پتکی یې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه ، دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي د څړ لپاره د غره لمنې ته بېول
، پایندۍ بل ورور یا خور نه درلود موریې یو کال د کډو په وخت کې

خپل یوه لیوني او ښ د سینې لاندې کړې او وژلې یې وه ،پلاریې بل وادہ وکړ دې کورته دمیرې له راتګ سره سم د پایندې د بدمرغۍ ورځې شروع شوې ،ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهاربه یې ورته مالونه مخکې کړل او ېبګاته به په تیاره ستړې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ،اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې څنګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جوارۍ وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ،لمریې پرهډو کوښه ولګېده نوځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ،رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه یې لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ،ژرېې بادام هم رابیدار کړ او دمال په راټولولو یې پیل وکړ ،خود پایندۍ یو سېرلی نه وو اخواد ېخوا یې په نږدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ،بادام پایندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته دمیرې خبر ښېغې سترګوته ودرېدې:که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه !زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ،خو دبادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېروو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده دمیرې له وېرې یې پټ پټ دکېږدۍ پېښول پورته کړ او غلې پرېوته،د سحر له رڼا سره

سم غره ته روانه شوه ،او د سپرلي په لټه یې پیل وکړ ډېر زیات یې
ولټاوه خو پیدا یې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله او هم د پاینده
رمه غره ته راپورته کړه ،بادام ببغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه یې
پرپایندی پام شو چې په یوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې
ګواکې هغه بیاویده ده نو یې له همدې ځایه ورته ناري کړې پاڅېږه
لېونۍ سپرلی دې ولټوه که پیدا دې نکړنو میره به دې ووهي خو
پایندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وویل دالمروګوره او
ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ یې په تخرګ
کې ونیوله، پرخې (لویې تیږې)ته پورته شو ، دهغې بنې لاس یې
ونیوه او ټکان یې ورکړ له همدې سره یو تور مار د پایندۍ له ډډې په
څښېدو شو ،خو پایندۍ له خوبه پورته نه شوه.

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، د دې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوبارې ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرما ډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،د دې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلوزامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

بايد ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انی مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل، کاش چې ۀ برختي مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انی مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې ځنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يوخوب پشان ورته معلومېده، بيايې د فکر لړلی وشلوله او زما په لور يې را وځغاستل،زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې اوتر يې کړم،نور يې له ځانسره نژدې کېنولم،دکور ښځينې هم ستړي مشي راسره وکړه،دکورنی حال او احوال يې راڅخه وپوښت،هغې زما مور پلار اونوره کورنی پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګيره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجی له تارونوڅخه مې ديوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږمې سررا پورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلی چې دچايو چاينک او پتنوس يې په لاسوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلی وه که دانسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، ، داسې ښايست لا ماليدلی نه وو ، که رښتياوو ايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

ددې په لیدو مې انۍ رانه هېره شوه، یوا ځې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول،او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کښېښوده نوزما سترګې یې خجالتـه کړې،لمړی ځل مې د مینې محبت،اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سند ریزه انګازه یې پیل کړه،نو هله پوه شوم چې په رښتیاهم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري،دنجلۍ تورو غټو سترګو،نریو وروځو،ګلابي نریو شونډو،غونډې زنې،اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداوقامت هغې ته حیران کړی وم،هسې قدرتي سینګار شوې وه،خو زماخوشخبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و،کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولوته وایم چې ما هم مینه کړې ده،په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.
ګرانه ! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته،سترګې مې سره وروستې او ببرته مې خلاصې کړې.
نه نه ادې ! همداسې.
تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښم.

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، اوبه پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډه همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مور اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، څوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مور پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مور ولاړ شو زمور کره، هغې وويل چې سبابه ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضاشوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو ،روان شولو، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو، دشپې تر ناوخته پورې مو سره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

نړۍ ته ، چې له دې څخه مخکې مې دداسې نړۍ تصور هم نشو کولای داخل شوم، شنه باغونه، شنې جلګې، په ویالو کې سپینې داوښکو پشان روانې اوبه، دشپېلۍ غږونه، دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یې په تن وې، دمنګي له غاړې یې لاس را تاوکړی وو او دیوې بدرۍ جمالې په شان زما په طرف په ناز او نخرو راروانه وه،نو تر سهاره په هماغه رنګینیو کې وم خو بیا هم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي، ډېر ژر سهار شو کله چې پلار مې راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاڅېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله ،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې ترې یاد کړم، دپلارنوم، او داچې مورږ له دوی سره څه ریشته لرو ؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته راغلم، پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې د کورپه کارونو کې بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی کېناستم، ورته مې وویل مورې ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟
نه داسې خــــــو کله ندي شوي خو بیا هم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیاکله هلته ځې؟
لکه چې انی مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
داخبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انی مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ماچې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟

ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟

هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوي هغه اوس دبل چا عزت دی.

څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟

هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلورکلنه وه ! !

دكمې مودې ملګرې

ويارمن: اُف خدای دې په دې بهرنی نړۍ هم اور پورې کړي ،چې څوک ورشي نو نورخو دمرغۍ شيدې شي خوهغه شته ايمان هم ترې كډه وکړي.
اوښکه: په حيرانتياسره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.
ويارمن: نه اوس نو داسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وايې چې السلام عليکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وايي هو رښتيا شيخ صيبه نوربه داغلتي نه رپيټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ويارمن: ښه کېنم خو په يوه شرط.
اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بيا وايي چې ماته انګريزي رازده کړه .
ويارمن:وايم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وايم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.
اوښکه: هاهاها سمون نه seman سپمن.
ویاړمن: بس هرڅه چې ده.
اوښکه:زه خووایم ویاړمنه چې رازه له دې تېرو کیسونه به تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.
ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلوخبروډېره مئېنه یې.
اوښکه: ښه ده بابا !! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضد کې خومکمل سپمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.
ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.
اوښکه: زماخبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟
ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.
اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستهوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایي پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یواځې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ماهغوی ته هېلووویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ماته یې نېغ نېغ کتل ماورته وویل چې خیرخوبه وي ؟ یوه راته وویل:مونږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ماوویل نه زه داکارنشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي اوخوندبه واخلو ،زه له دوی سره په کش اوګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یوبل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنڅاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبواوچکر ،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خند ل اوروان شو ،دڅوورځو په تېرید سره مابیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ماهم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سېمن ،په کوم ځآی کې اوسی، په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! !څه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډيره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګری شو ،يوځای به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې بېلې پوهنځی‌لوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به مو کولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايد ه يې ونکړه خيرنن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سېمن دوی کور که راوښيي ،هلک چپ طرف ته ګوته نيغه کړه that’s there homeزه ورنږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يوسړی له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل دادسېمن کوردی دسړی په سترګوکې اوښکي ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

سرې ماته کتل او اوښکې يې په مخ را روانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړ غبرګ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطا کړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يواځې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څبرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګری دی هغه داځوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروبشي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د ېرپه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د ېرټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

ژرور شم کلـه چـې هلتـه ورسـېدم د سـېمن اخـري شـپې وې ،دلتـه شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړایې راقابو نشوه کړای لـه سـترګویې داوښـکوباران شـروع شـو ،ماهم ژړل ،خپلوخبروتـه یـې ادامه ورکـړه اوپـه ډېروسختو حالاتوکې یې زما پـه لاس کې لاکت کېښود ،لاکت یې راښـکاره کړ پـه هغې کې زما نـو م پـه انګلیسي لیکـل شـوی وه (اوښـکه) مـاددې لاکت پـه لیـدلو ځـان قابونشـوای کړای اوله خولې څخه مې بې اختیـاره چیغـه ووتـه سـېمن سـېمن خو هغـه زمـا پرسـر لاس راکـش کـړ او تصـلي یـې راکـړه ،چـې خیـر دی داهرڅه دهغه زات له طرفه وي چې مورږ تـه هرڅـه راکوي او بېرتـه یې اخلي ،پـه هرحال یې شـکر ،ماتـه ددې دې خبـرو ډېـره تصـلي راکـړه او دده دې صبر اوحوصـلې تـه حیرانـه پاتـه شـوم ،ماورتـه وویـل چـې زه کولی شم د سېمن قبرتـه ورشم ؟زه اوسیما چې د سـېمن کشـره خـور وه لـه پـلارسـره یـې پـه کـوچنې مـوټرکې سـپاره شـوه چـې ډرېـوري هـم سـیماکولـه لـه کـورڅخـه دوه کیلـومټره لـرې فاصـله کـې یـوه لویـه اوسـپنیزه چهـاردیوالۍ تـه ورسیدو چـې پـه عمـومي دروازه یـې پـه انګلیســــــــي لیکـــــــــل شــــــــوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هـدیره)مـاپـه ډېـره حیرانتیـا ورتـه کتـل چـې سـیماله لاسـه ونیـولـم راځـه بـویې تلـم یـو نـوي قبـرت یـې چـې پـه رنګارنګ زرکو پوښـل شوی وه ودرولـم ماتـه بیـا ډېره ژړاراغلـه ښـه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یو څو شـېبې ورتـه ولاړوو نـورتـرې راوان شـولو پـه لاره کـې د سـېمن

پلار لماځخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل او بیا یې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ یې راووېسته ، کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي نوم ته کتل او کله یې ماته، یوځل یې زما سرپه غېږ کې ونیوه او زړه ته یې نږدې کړم، پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ ،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په سترګو کې د خپل زوی مینه وینو ، خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې یې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم له ماسره د سپېمن مینه ژوندۍ ساتلې ده .